

Úvod

Elena

Nebyla jsem vždycky zamilovaná do Nathana Warena. Milovala jsem i jeho bratra Damiena. Měla to být láska na celý život, ale místo toho jsem pro tohoto muže svůj život málem obětovala. Tenhle příběh není pohádka, nečekejte žádné „šťastně až navěky“, tenhle příběh je písemná realita mého života.

Už dávno jsem se naučila, že život je nutný žít, a ne ho pouze přežívat.

Prosím, zamyslete se nad svým životem a poučte se z mých chyb.

Na druhou stranu, nebýt této části mého života, nikdy bych nebyla tam, kde jsem právě teď.

Snad vás jednou vaše chyby také posunou správným směrem.

Moje chyba mi změnila život.

A byla to pouze jedna jediná chyba . . .

Damien

Nikdy jsem nebyl zamilovanej.

Nikdy jsem se zamilovat nechtěl.

Láska bolí. O tom jsem se přesvědčil hned několikrát.

Nikdy jsem si nemyslel, že najdu smysl svého života.

Nikdy jsem si nemyslel, že se někdo může zamilovat do mě.

A už vůbec jsem si nemyslel, že mě může někdo zachránit.

Dokud jsem nepotkal svoje Ptáčátko . . .

1. kapitola

Elena – Před pěti lety

Kdyby mi někdo před pár měsíci tvrdil, že budu bydlet v jiné zemi, ve svém oblíbeném městě a budu chodit na vysokou školu, nevěřila bych mu ani slovo.

A přece. Jsem tady.

Stojím na půdě univerzitního kampusu a chystám se na svoji první přednášku z anatomie, což má být takový úvod do studia medicíny. Zastavím se uprostřed vydlážděného chodníku, který lemuje celý kampus a podívám se na oblohu.

„Tak vidíš mami, dokázala jsem to. Plním si svůj sen, přesně tak, jak sis přála.“ Pošlu do nebe neviditelný vzkaz a vydám se znovu směrem k budově A, kde za chvíli začíná má hodina. Dnes od rána i krásně svítí sluníčko, po dešti nikde ani stopy. Do vlasů se mi opírá jemný chladný větřík, jako by mě postrkoval, abych pokračovala v chůzi. Další znamení o tom, že se vydávám správným směrem.

Celá Imperial Collage je tvořena několika komplexy budov, z nichž jedna pochází z viktoriánské doby a další jsou až přehnaně moderní, postavené z oceli a ze skla. Dohromady tvoří dojem něčeho svěžího a přesto důstojného. Univerzitní park je plný vysokých listnatých stromů, jejichž koruna poskytuje nad lidmi příjemný stín. Každá cestička je lemovaná starodávně vypadajícími kovovými lavicemi, na kterých posedávají studenti a povětšinou si vychutnávají svoji snídani, nebo si povídají o věcech, které se jim nedávno přihodili.

Už teď vím, že na tuhle část svého života nikdy nezapomenu.

Po deseti minutách hledání své posluchárny jsem konečně vešla do té správné. Staré dřevěné lavice už jsou skoro zaplněné a poslední volná místa se nacházejí až dole, kam se mi v žádném případě před zraky všech ostatních studentů jít nechce. Samozřejmě bych také byla co nejbližší u vyučujícího, a to nemám ráda. Mám pocit, jako by mi tím byl narušen můj osobní prostor. Proto si sednu na jediné volné místo v poslední řadě.

Zrovna, když si na lavici vykládám svůj notebook a hodně silné černé kávé bez cukru v termosce prudce se otočím, když cítím, že mě můj soused loktem dloubne do žeber. A to pořádně.

„Sorry, Ptáčátko, ale tady neseďš.“ Pronese neznámý drze a pousměje se na mě.

Nechápavě na něj chvíli hledím, než ze mě mojí výborně naučenou angličtinou vypadne korektní odpověď. Celou dobu, co jsem v Praze chodila na střední školu, navštěvovala jsem různé kurzy a doučování, díky čemuž jsem si nakonec udělala certifikát na úrovni C1. Dalo by se tedy říci, že anglicky umím skoro stejně dobře, jako česky. A navíc, bez dokonale zvládnutého jazyka, bych nikdy přijímací řízení na tuhle univerzitu nezvládla.

„Nevěděla jsem, že máme někde napsaný zasedací pořádek.“ Oplatím tomu nevychovančí úsměv a vzdorovitě a až přehnaně moc nahlas položím na stůl penál a kecnu si na *svoji* židli.

„Nikdo tě nenaučil poslouchat, nebo jen máš ráda, když ti někdo rozkazuje a říká ti přesně, co máš dělat. Znovu opakuju: Tady neseďš, ta židle je pro někoho jiného, takže ti vřele doporučuji, aby sis sedla někam dolů.“ Zvýší na mě ten nezdvořilec hlas a pokyne mi rukou směrem do spodních lavic.

Už nepůsobí tak pobaveně.

Zato já se skvěle bavím.

Vykouzlím na tváři ten nejsladší úsměv, kterého jsem po jeho slovním útoku schopná a vzdorovitě vystrčím bradu.

„Ty asi naopak nejsi zvyklý na to, že nějaká cizí holka neskáká tak, jak pískáš. Jsem tu první den a ty mi ho rozhodně nezkažíš, takže to vypadá, že mě tu na celý dopolední blok budeš muset strpět, pane Příjemný.“ Ohradím se.

Ani jsem si nevšimla, že pár studentů v našem okolí nás bedlivě pozoruje a hned co jsem dořekla poslední slovo ze svého monologu připadalo mi, že celá posluchárna ztichla.

„Jen dnes a jen pro to, že seš tu nová. Pro příště ti doporučuju, aby si udělala to, o co jsem tě tak slušně poprosil, Ptáčátko.“ Sdělí mi své doporučení a otočí se na druhou stranu, kde sedí skupina dalších hošíků a pobaveně se na Příjemného usmívá.

Snažím se uklidnit a soustředit se na profesora, který právě vchází do posluchárny, ale vzdáleně zaslechnu, jak jeden z těch jeho kumpánů se smíchem šeptá na mého souseda, že je každým dnem větší a větší srab.

Po zbytek dopoledního vyučování se snažím svého spolusedícího ignorovat. Vzhledem k tomu, že neustále se svými kamarádky o něčem mluví nechápu, proč na tyhle přednášky chodí, když ho to očividně vůbec nezajímá.

Musím říct, že informací na nás profesor valí tolik, že si je pomalu ani nestíhám zapisovat do svého deset let starého notebooku ale na to, že je to moje první hodina, docela se chytám a je jen pár věcí, kterým moc nerozumím. Tohle zvládnou.

Po očku sleduji pana Příjemného, který je ke mně otočený bokem a nenápadně si ho prohlížím. Může být jen o pár let starší než já, a přesto se chová, jako kdyby mu bylo deset.

Jeho krátké kudrnaté černé vlasu mu v předu trochu padají do tváře a rámuji tak celý jeho dokonale vyhlazený obličej. A bože, ty jeho ostře řezané čelisti. Zarazí mě, když si všimnu, že má v uchu černou náušnici ve tvaru kříže a na předloktích mu zpod košile vykukuje složitě vypadající tetování. Zajímalo by mě, jak je asi vysoký, takhle to není poznat, ale určitě mě bude nejméně o půl hlavy převyšovat, a to nejsem žádný drobeček.

Zrovna, když nám profesor Nelson říká témata potřebná k závěrečné zkoušce, začnou se ti vedle mě něčemu hlasitě smát.

„Můžete, prosím, ten váš dýchánek trochu ztišit? Neslyším jediné slovo.“ Utrousím jejich směrem a svým pohledem hypnotizuji prezentaci, kterou nám Nelson komentuje.

Ani jsem nečekala, že by to mohlo zabrat, ale najednou se všichni hromadně otočí směrem dopředu a tváří se, že poslouchají, co vyučující říká.

Chvilí před koncem přednášky nepatrně zavržou dveře a dovnitř vejde vysoká hubená bruneta s rudě namalovanými rty a pěstěnými dlouhými rudými nehty. Zastaví se těsně vedle mě a nejdříve se zadívá na pana Příjemného a pak vražedně přimhouří oči mým směrem.

„Říkal jsem ti, že je tady obsazeno.“ Pošeptá mi soused do ucha.

Je tak blízko, že na celém svém krku cítím jeho teplý dech a do nosu mě udeří jeho hodně výrazná kolínská. Otočím se na něj a čekám jsem, že uhne pohledem. Místo toho, jako by se zasekl a dívá se mi zpřímá do očí. Má krásné temně modré oči. Okolo zorničky je má malinko světlejší a celkově působí, jako kdybyste se dívaly do hlubin oceánu. Dívat se do nich o chvíli déle, začne se mi motat hlava.

Je tak blízko mé tváře, že to působí, jako bychom si vyměňovali dech z úst do úst. Stačilo by, aby se naklonil kousek blíž k mým rtům a...

„Já se odsud nehnu.“ Prohlásím hrdě a neodvracím tvář.

Znovu se nakloní k mému uchu až to skoro vypadá, jako by mě očichával. Když jeho dech ucítím znovu na svém krku, naskočí mi husí kůže.

„Ale budeš muset Ptáčátko.“ Odpoví s naprostým klidem a levou rukou mi převrhne do klína zbytek mé nedopité černé kávy.

Vstřelím ze své židle, jako by mě pobodal rej vos.

„Co seš to za magora?“ Zapišтім.

Jestli jsem si myslela, že nás nikdo nevnímá, tak jsem se šeredně spletla. Všichni, včetně profesora Nelsona, nás sledují a čekají, co se bude dít dál.

„Nerušíme vás, slečno?“ Zeptá se mě profesor, ale já už si během toho rychle strkám svých pár věcí do starého ušmudlaného batohu, na nikoho konkrétního potichu utrousím „omlouvám se“ a vydávám se směrem ke dveřím.

Na toho hajzla a jeho kamarádíčky se už ani nepodívám.

Těsně po tom, co opustím posluchárnu, zamířím rovnou na dámské toalety. Batoh odhodím do kouta pod umyvadlo a podívám se na tu katastrofu, kterou způsobilo kafe na mém bílém tričku.

Změna věty: kterou způsobil ten debil na mém tričku.

Rychle vyškubnu ze zásobníku pár papírových ubrousků, namokřím je a snažím se vydrhnout tu šílenou hnědou skvrnu, která se mi rozprostírá od prsou až k lemu mých modrých džinsů. Alespoň, že ty byly útoku na mě ušetřeny.

Asi po pěti minutách usilovného drhnutí usoudím, že více už skvrnu nezlikviduji. Pořád to vypadá blbě, ale už to není tak tmavé. Z batohu na zemi vyndám svoji černou mikinu, obleču si ji a zapnu až ke krku, abych zakryla co nejvíce z mého trička.

Zhluboka vydechnu a podívám se na sebe do zrcadla. Zapřu se rukama po stranách umyvadla a chvíli pozoruji svůj odraz.

„Tak pěkně to začalo...“ utrousím si pro sebe a nechám větu nedokončenou.

Kdyby tu se mnou byla mamka, řekla by mi, že bez jedné katastrofy hned první den, bych ve stáří neměla na co vzpomínat. Má pravdu. Tohle bude jednoho dne je hloupá připomínka mého prvního dne studia doktořiny. Vždyť mám před sebou jen následujících pět let, což je jen tisíc osm set dvacet pět dní a to znamená, že mě čeká ještě tisíc osm set dvacet pět karambolů.

Mám se na co těšit.

Dostala jsem se už tak daleko, nějaké kafe mě v žádném případě nerozhodí, tak naprosto nerozumím tomu, proč se mi v koutcích očí hromadí slzy.

Přeci nebudu kvůli takové prkotině brečet.

Co bych dala za to, aby mě teď někdo obejmul a řekl mi, že to bude dobré, že o nic nejde. Nebo bych chtěla alespoň to, aby mě někdo podpořil. Potřebuji někoho, kohokoliv, aby mi řekl, že jsem dobrá, šikovná, že můj život má smysl.

Zatím se na ten smysl svého života snažím přijít. A to, že budu jednoho dne doktorka, považuji za první stupeň ve svém žebříčku náplně mého života.

Musím být užitečná, musím pomoci. Když už jsem nepomohla mamce, musím se snažit pomoci alespoň ostatním.

Třeba jednou najdu dost odvahy k tomu, abych se smířila s tím, co se stalo. Doufám v to, že mi jednou nějaký lékař, profesor, kdokoliv vysvětlí, že jsem nemohla vůbec nic dělat. Nemohla jsem nijak pomoci.

Během těch posledních let, co maminka procházela nejhoršími stádii rakoviny a bolestné léčby, jsem hledala odpovědi na její nemoc snad úplně všude. Ke konci jejího života jsem se odmítla smířit s tím, že se nedá dělat nic jiného, než sedět a čekat.

Že nemůžu nějak pomoci.

Už nikdy nebudu tak bezmocná, jako tehdy. Proto jsem tady a snažím se uspět v tom, co budu jednou v životě dělat.

Budu léčit lidi, jako byla má matka.

První nádor jí doktoři našli, když mi bylo čtrnáct a byla jsem v osmém ročníku na základní škole. Tehdy jsme se s tím obě docela důstojně popasovali a poté, co jí nádor, včetně obou prsou odstranili, vrátilo se vše zpět do pořádku.

Do chodu naší rodiny se začala více zapojovat moje babička a pomáhala nám s domácností a financemi nejvíce, jak se dalo. Ta je teď jediným člověkem z mé rodiny, který mi ještě zbyl. Život byl najednou zase takový, jako předtím, alespoň do té doby, než se o dva roky později rovina vrátila, a to už byla téměř všude. Plíce, uzliny, a nakonec i krev.

Pár měsíců před tím, než mě a babičku maminka opustila už jsme všechny věděly, že tohle nebude žádný happy-end. Tohle už nepřekonáme.

Nakonec bych řekla, že ona byla se svým osudem smířená lépe než já.

Odmítala jsem věřit tomu, že už se nedá nic dělat. Až když absolvovala všechny chemoterapie a vystřídala více, jak dvacítku léků a nic se nelepšilo věděla jsem, co bude následovat. Během posledních dní jejího života jsem byla povětšinou u její postele a starala se o ni asi tak, jak je to potřeba u smrtelně nemocného člověka, který je navíc utlumen léky proti bolesti.

Krátce před mojí maturitou maminku hospitalizovali a všechny tři jsme věděli, že domu už se nikdy nevrátí.

„Pamatuj si, holčičko, jedno. Ať už se tady stane cokoliv, ať už uvidíš cokoliv, ať už ti každý bude říkat cokoliv, nikdy se nesmíš vzdát a nesmíš se bát. Já se taky nebojím. A jednoho dne, až tady nebudu, musíš jít dál, musíš žít tak, jak si zasloužíš.“ Sdělovala mi maminka se slzami v očích a láskyplným výrazem.

Na tyhle slova do smrti nezapomenu.

V den slavnostního předávání mého maturitního vysvědčení maminka zemřela. Bylo jí čtyřicet pět let.

Já jsem u ní nebyla a vím, že i když jsem u ní neseděla fyzicky, ve svém srdci ji mám u sebe pořád. I teď.

Alespoň, že na svůj poslední výdech nebyla zcela sama, měla u sebe svoji matku, která ji držela za ruku a šeptala ji do ucha uklidňující slova.

Ani si neuvědomuji, že mi po tvářích stékají slzy a dopadají na moji černou mikinu, na moji černou, pochroumanou duši.

Absolutně nechápu, co to do mě vjelo? Vždyť jsem naprosto v pořádku, nic se mi neděje, nikdo mě netýrá a stojím právě na místě, které pro mě až donedávna bylo jen snem.

Hřbetem ruky si otírám slzy z tváří, když mě z úvah o mé životě vytrhne zvuk otevírajících se dveří. Přednáška už očividně skončila, protože jsou z chodby slyšet hlasy okolo procházejících studentů.

Najednou se těsně za mnou objeví holčina, kterou jsem předtím viděla v posluchárně. Seděla asi řadu pode mnou. Působí trošku vystrašeně a pozoruje mě s lítostivým výrazem. Přistoupí ke mně a položí mi ruku na rameno.

„To tě tak rozhodil Waren? Musíš ho ignorovat. Takovýhle je už od té doby, co ho znám, a to už nějaký ten pátek je.“ Pousměje se na mě.

Nemám, doprdele, tušení, kdo je nějaký Waren ale něco mi napovídá, že to bude tatáž osoba, která mě donutila odejít z hodiny předčasně.

„Myslíš toho příjemného studenta, co seděl vedle mě?“ Zeptám se jí a ona po chvíli váhání jen přikývne.

„Mě jen tak nikdo nerozhodí a už vůbec ne chlap, jako je on. Jen je toho dneska na mě trochu moc a měla jsem slabší chvílku.“ Usměju se na ni vřele.

„Co člověk jako on pohledává na přednáškách pro mediky? Nechceš mi tvrdit, že se snaží vystudovat doktorínu?“ Vyprsknu smíchy trochu přehnaně, ale nejde to zadržet. Jen z představy, jak mluví s nějakým pacientem, si představím spíš nějaké představení do Stand-up show.

„Prý jednou bude kapacita ve svém oboru. Už je sice v prváku potřetí, ale pořád věří v to, že bude lékařský génius.“ Seznamuje mě s novými skutečnostmi neznámá.

Když si jí tak prohlížím, může být tak o rok dva starší než já a tipla bych, že je indického původu. Má krásné temně černé rovné vlasy, které jí spadají až do půli zad a vzadu jsou sepnuté sponou. Pleť má alespoň o dva odstíny tmavší než já, takovou světle kakaovou. Já vedle ní se svou skoro průhlednou pokožkou a světlými vlasy vypadám spíš jako mozzarella (tak mi říkávala mamka). Velké hnědé oči mě se zaujetím pozorují a čekají, až zareaguji na její informace ohledně pana Příjemného.

„Jak někdo může být už víckrát v prváku? To ho jako vyhodili a pak zase přijali? Nechápu.“ Mírně zakroutím hlavou.

